

POSTANOWIENIE

Dnia 8 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Iwulski (przewodniczący)

SSN Beata Gudowska (sprawozdawca)

SSN Maciej Pacuda

w sprawie z protestu B. W.

z udziałem:

1. Prokuratora Generalnego,

2. Przewodniczącego Państwowej Komisji Wyborczej

przeciwko ważności referendum,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 8 października 2015 r.,

postanawia:

pozostawić protest bez dalszego biegu.

UZASADNIENIE

B. W., w piśmie z dnia 18 września 2015 r. – proteście przeciwko ważności referendum zarządzonego na podstawie art. 125 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 60 pkt 2 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o referendum ogólnokrajowym (Dz.U. z 2015 r., poz. 318) postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 17 czerwca 2015 r. na dzień 6 września 2015 r. (Dz.U. poz. 852), którego wynik został obwieszczony w dniu 11 września 2015 r. (Dz.U. poz. 1375) – wniósł o jego unieważnienie, zarzucając naruszenie art. 125 ust. 2 Konstytucji. Podniósł, że „ustawa o referendum ogólnokrajowym nie obowiązuje, gdyż jest sprzeczna z przepisem ustępu 2 art. 129

Konstytucji przez to, że nie został dochowany tryb wymagany do jej wydania”. Wyjaśnił, że ustawa z dnia 27 września 1990 r. o wyborze Prezydenta RP nie jest aktem wykonawczym wobec art. 129 ust. 2 Konstytucji RP, gdyż nie mieści się w granicach upoważnienia. Ostatecznie stwierdził, że brak ustawy wykonawczej do art. 129 ust. 2 Konstytucji RP oznacza, że ważność wyboru na Prezydenta Rzeczypospolitej Aleksandra Kwaśniewskiego, dokonanego w dniu 8 października 2000 r., stwierdzona przez Sąd Najwyższy w dniu 6 listopada 2000 r., III SW 87/00 (Dz.U. Nr 96, poz. 1052); Lecha Kaczyńskiego, dokonanego w dniu 23 października 2005 r., stwierdzona przez Sąd Najwyższy dnia 23 listopada 2005 r. III SW 195/95 (Dz.U. Nr 232, poz. 1966); Bronisława Komorowskiego, dokonanego w dniu 4 lipca 2010 r., stwierdzona przez Sąd Najwyższy dnia 3 sierpnia 2010 r., III SW 370/10 (Dz.U. Nr 139, poz. 936) i Andrzeja Dudy, dokonanego w dniu 24 maja 2015 r., stwierdzona przez Sąd Najwyższy dnia 23 czerwca 2015 r. III SW 66/15 (Dz.U. z 2015 r., poz. 952) nie ma skutków prawnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 33 ust. 2 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o referendum ogólnokrajowym (Dz.U. Nr 57, poz. 507 ze zm.), każda osoba uprawniona do udziału w referendum może wnieść protest ze względu na zarzut dopuszczenia się przestępstwa przeciwko referendum lub naruszenia przez Państwową Komisję Wyborczą przepisów tej ustawy dotyczących ustalenia wyników głosowania lub wyniku referendum.

Żaden z zarzutów postawionych przez wnoszącego protest nie nawiązuje do tych okoliczności, co powoduje, że wniesione pismo nie jest co do istoty – mimo nadania takiej nazwy – protestem przeciwko referendum.

Na podstawie art. 243 § 1 Kodeksu wyborczego, stosowanym na podstawie art. 34 ust. 2 ustawy o referendum ogólnokrajowym do warunków i trybu wnoszenia protestu oraz sposobu jego rozpatrzenia i trybu podejmowania uchwały w tej sprawie przez Sąd Najwyższy, protest B. W. został pozostawiony bez dalszego biegu, jak w sentencji.

